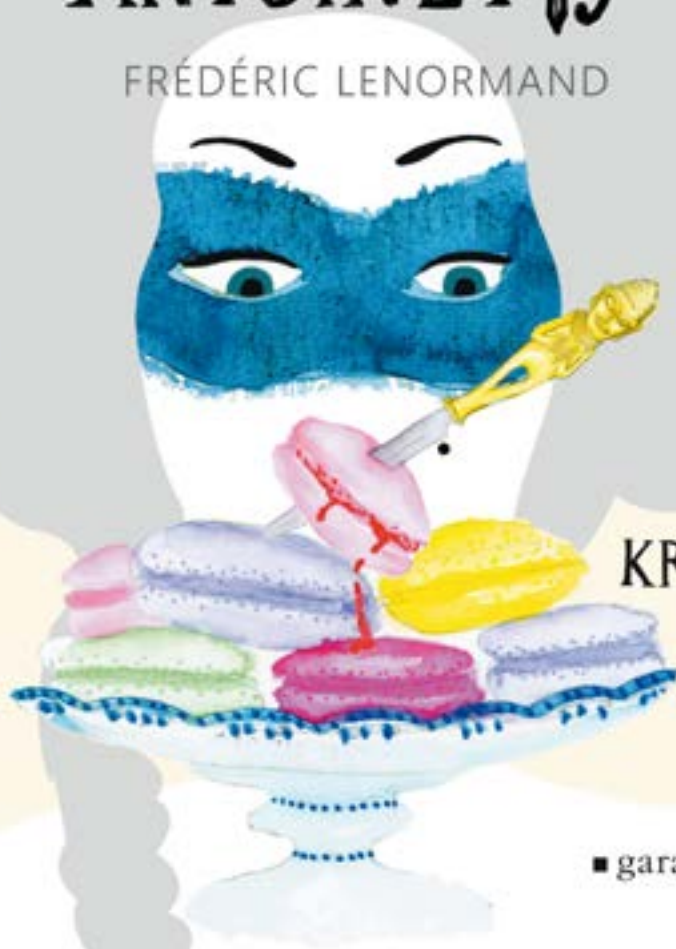

V
TAJNÝCH
SLUŽBÁCH
MARIE
ANTOINETTY

FRÉDÉRIC LENORMAND

KRVAVÉ
ZLATO
INKŮ

■ garamond

V tajných službách Marie Antoinetty:

Krvavé zlato Inků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ **garamond**

Frédéric Lenormand

V tajných službách Marie Antoinetty:

Krvavé zlato Inků – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

V TAJNÝCH SLUŽBÁCH MARIE ANTOINETTY

KRVAVÉ
ZLATO
INKŮ

FRÉDÉRIC LENORMAND

■ garamond

AU SERVICE SECRET DE MARIE-ANTOINETTE

PAS DE RÉPIT POUR LA REINE

de Frédéric Lenormand

Copyright © Frédéric Lenormand, 2019

Translation © Marta Darom, 2025

ISBN TIŠTĚNÉ VERZE 978-80-7407-706-7

ISBN E-KNIHY 978-80-7407-708-1 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (EPUB)

ISBN E-KNIHY 978-80-7407-709-8 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (MOBI)

ISBN E-KNIHY 978-80-7407-707-4 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (EPDF)

*Královna není nikdy královštější,
než když jedná lidsky.*

Stefan Zweig
Marie Antoinetta

POSTAVY

Marie Antoinetta – Marie Antoinetta se teprve nedávno stala královnou Francie a už se příšerně nudí. Sice se jí všichni klaní a je ověšená cetkami, ale kromě toho není na její pozici nic zábavného. Móda a novinky jsou jejím jediným rozptýlením. To ovšem platilo jen do dne, kdy se rozhodla sestavit vlastní stínový kabinet, aby se mohla nenápadně plést do státnických záležitostí Francie... a také osvětlit několik pikantních záhad! Kdo jí může posloužit lépe jako tajný agent než její kadeřník Léonard a krejčová Rose Bertinová?

Rose Bertinová – Krejčová Rose Bertinová, vždy vyzbrojena svými šicími potřebami, je stejně náročná k sobě jako k ostatním. Kromě toho, že musí královnu oblékat do dechberoucích rób, je nucena snášet přítomnost Léonarda, frivolního kadeřníka, s nímž má vést vyšetřování v salónech markýz i mezi lůžou!

Léonard Autier – Vždy načesaný Léonard je kadeřnická hvězda a jako jediný se smí dotknout vlasů Marie Antoinetty. Flamendr, hráč, piják, jehož život by byl samá radovánka, kdyby kvůli své nejlepší zákaznici, královně Francie, nemusel při pátrání po všemožných vrazích spolupracovat s tou úzkoprsou a děsně chytrou Rose Bertinou.

Ludvík XVI. – Tohoto „chudáka“, jak ho nazývá Marie Antoinetta, příliš zaměstnává jeho koníček, totiž výroba hodin a zámků, než aby se zajímal o to, co dělá jeho žena nebo ministři. Naštěstí královna je na stráží za ně oba.

Děj se odehrává v roce 1775 mezi Paříží a Versailles během „války o mouku“: Francií otřásají lidová povstání, která jsou reakcí na liberální politiku nové vlády. Jakákoli podobnost s nedávnými událostmi je pouze autorem zamýšlenou shodou okolností. Ano, i ne.

Její váha ve zlatě

Duben roku 1775 byl nejhezčím měsícem, jaký francouzské království za drahnou dobu zažilo. Ve čtvrti nedaleko bulváru Madeleine pomáhali Rose s Léonardem manželce maršála Rochambeau nastoupit do kočáru. Oblékli ji a učesali na hudební čajový dýchánek, kam byla pozvaná. Léonard ztrojnásobil objem jejích vlasů, aby na ně Rose mohla umístit klobouček nazvaný „Dobytí Menorky“ jako poctu velkému vojenskému úspěchu jejího manžela: nechyběl kanón a regiment vojáků, kteří si to s bajonety štrádovali jejími vlasy.

Paní maršálová nemohla nastoupit do kočáru, protože šaty byly obrovské a účes vysokánský. Museli by zvýšit strop.

„Klobouk je moc veliký!“ oznámil kadeřník.

„Vlasy jsou příliš natupírované,“ namítla krejčová.

Nechali v kočáru odmontovat lavičku a jejich zákaznice se posadila na zem na polštář. Moc pohodlné to nebylo, ale paní maršálová na večírku dozajista způsobí pozdvižení. Budou tam ženy mladší, krásnější i s vyššími tituly, ale žádná nebude mít róbu od Rose Bertinové a účes od Léonarda, oficiálních dodavatelů královny. Je vystrojená jako princezna.

Jistě, teď... má zadek na podlaze, ale přinášet oběti módě je nutné.

Dívali se za odjíždějícím kočárem. Další pomíjivé mistrovské dílo, které bude obdivovat několik hostů na večírku a zanikne, až se paní maršálová rozhodne jít spát. Všechny jejich zákaznice jsou Popelky a oni dva dobrými vílami Pařížanek, které jsou uvnitř malými holčičkami, ale v rukou drží nabitě peněženky. Dělají přesně to, co vždycky chtěli: čím je móda výstřednější, tím víc se to líbí.

Některé zakázky prostě přijmout musí. Jako v tomto případě, protože paní maršálová je přítelkyní hraběnky z Carrenga, která udělala laskavost vévodkyni Württemberské, které se nikdo neodvážil nic odmítnout. Hlavní nevýhodou tohoto nastavení je to, že na zdařilý umělecký výkon musí být dva: jeden dělá na hlavě šlehačku a druhý vymýšlí róby a ladící kloboučky. Jsou si tedy souzeni bez ohledu na to, jak se snášejí.

Nesnášejí.

„Kde je kočár, který nás sem dovezl?“ zeptala se Rose.

Léonard odpověděl, že ho nechal odjet.

„COŽE jste?! Pitomče!“

„Četl jsem článek o přínosech procházek. Je to zvyk Angličanů. Ti přírodu milují!“

Rose se kolem sebe rozhlédla po přírodě, ale viděla jen koňské koblihy a špinavou vodu ve strouze tekoucí prostředkem ulice.

„Zmiňoval článek i jak si neušpinit hedvábné šaty, které se nedají vyčistit? A jak se pohybovat v saténových střevíčkách?“

Léonard trval na tom, že se vrátí ulicí Saint-Honoré pěšky, aby využili hezkého počasí a trochu se protáhli. Týden už

nepršelo, bláto v ulicích je suché a sypké, takže nezamaže jejich drahocenné oděvy a oni ušetří za drožku.

Na okně nad nimi visela klec na kanárky.

„Slyšíte cvrkot ptáčků?“ zeptal se Léonard.

„Prosím vás!“

Venkovskou idylku přerušil pronikavý hlas. Nebe bylo sice modré, ale v srdcích lidí se sbírala bouře. Před pekárnou se tlačil dav nadávající na neustále se zvyšující ceny. Jedna paní tam přišla se třemi hubenými dětmi.

„Prodávat chleba za takovou cenu, že se nestydíte! Nakonec nám zbydou k jídlu jen ty naše drobáky. Tak jako tak nemají žádnou hodnotu!“

Rose s Léonardem se zastyděli. Právě za osm écus prodali stuhu a falešné vlasy, zatímco tihle lidé nemají na jídlo. Vešli do pekárny, zakoupili několik pecnů drahého chleba a rozdali je matkám od rodin, které stály před obchodem.

Tohle nebyla první potravinová krize, kterou království zažilo, ale tentokrát byla nepochopitelná, protože mouky bylo dost – jen její cena závratně stoupla a nikdo vlastně nechápal proč.

Z balkonu v prvním patře otravoval kolemjdoucí vyvolávač:

„Dámy a pánové, kupte si lístek do loterie Nalezeňátek! Nechte promluvit své dobré srdce! Sto výher v hodnotě pět až dvacet liver! Využijte výhodné nabídky!“

Byla to jedna z těch „slitovných loterií“, které organizovaly náboženské instituce, aby získaly prostředky na pomoc chudákům. Zákon sice hazardní hry zakazoval, ale Koruna udělovala výjimky na bohuľibé účely. A tato loterie slibovala nakrmení sirotků.

„Jeden lístek si koupím,“ prohlásil Léonard. „Vy také, předpokládám?“

„Vracet se s vámi pěšky mě vyjde pěkně draho!“

„Skrblice!“

„Nadutče!“

Na dvoře ústavu dáma v tmavomodrých šatech prodávala růžové lístky a do soudku dávala odstřižené poloviny, které pak budou losovány.

„Zkuste své štěstí za deset solů!“ vyzvala.

„To není úplně málo...“ poznamenal Léonard.

Měl za to, že je to sirotkům na chleba, a ne na máslové housličky. Otočil se na modistku a mile se usmál.

„Víte co? Podělme se spolu o cenu losu. Ulehčíte svému špatnému svědomí za poloviční cenu!“

„A vy ulehčíte své penězence!“ odvětila Rose a otevřela svoji.

Dáma ze sirotčince u Nalezeňátek rozstříhla jejich lístek na dvě poloviny, jednu dala Léonardovi a druhou zřízenci, který otevřel poklop soudku a polovinu lístku do něj vhodil. Losování se mělo konat za půl hodiny.

„Já se pěšky vracet nebudu!“ oznámila Rose. „Příšerně mě bolí nohy!“

„Padavko,“ řekl Léonard, i když ve svých nových střevících, které si obul na návštěvu k paní maršálové, sdílel Rosiny pocity.

Posadili se do hospůdky naproti a krátili si čekání popíjením bílého vína, které dalo název usedlosti Goutte-d'Or na úbočích Montmartru.

„Jaké máme číslo?“ zeptala se Rose.

„326.“

„To je tedy na hodně chleba. Když 326 vynásobíte deseti sous!“

Kéž by! Při cenách zvyšujících se každou hodinou je potřeba peníze utratit velmi rychle. Jinak sirotci nedostanou k večeři nic.

Rose napadlo věnovat do loterie některé neprodané kusy z loňské zimy. Také by mohla vytvořit nový puf „Sirotek“ – klobouček ozdobený andílky z papíru.

„Vytvořte spíš puf nazvaný ‚Vzhůru za moukou‘,“ navrhol jí Léonard. „To je téma týdne. Byl by na něm malý mlýn a oslík přinášející pytle s obilím.“

„Skvělý nápad. Ten oslík asi budete vy, že?“

V uvedenou hodinu se účastníci loterie shromáždili na dvoře, aby se zúčastnili slosování. Několik minut čekali, než zaměstnanci sirotčince vyzdvihli soudek na stupínek.

Rose té chvíli využila, aby se oddala své oblíbené zábavě: odhadovat podle oděvu, co kdo dělá. Všimla si distingovaného pána v dobře stríženém anglickém redingotu, byť trochu obnošeném. Určitě to je Angličan žijící v Paříži. Ale žádný úspěšný obchodník: to by obnošený oděv vyměnil za nový. Možná špatně placený konzul nebo zaměstnanec ambasády, kterému se stýská po své vlasti.

Vedle byl starý chlapík v zaprášeném kabátě, jehož lorňon a krajky umazané od inkoustu naznačovaly, že se jedná o písaře. Nedaleko něj stála tělnatá slečna s rukávy pokapanými voskem. Buď byla opravdu nešikovná, nebo to byla prodávčka svící. Kousek od ní stál příliš nápadně oblečený pán, který vypadal jako kreol, co přijel do hlavního města utratit své jmění. Určitě majitel třtinové, cukrové nebo kávové plantáže. Jeden z těch, co zbohatli na otrocích a vykupuje se dobrými skutky, jako je tento.

Zazvonění zvonku ukončilo čekání. Zřízenec oznámil výtěžek loterie a poděkoval účastníkům, protože díky nim dostanou sirotci najíst. Nevinná ručka chlapce, kterému zavázali oči, začala ze soudku vytahovat útržky výherních losů. Výhry byly vydávány jedna po druhé, od těch nejkrásnějších

po ty nejskromnější. Držitelé vyvolávaných čísel přicházeli ke stupínku a přebírali ceny. Jednu vyhrál i pán v obnošeném redingotu, který skutečně mluvil s anglickým přízvukem. Ten, kterého Rose označila za majitele plantáže, vyhrál veliký dřevěný krucifix, který zase rychle vrátil sirotčinci, aby se s takovým předmětem nemusel tahat. Konečně bylo vyvoláno číslo 326. Léonard chtěl číslo zkontrolovat, ale Rose ho chytila za ruku, v níž lístek držel, zvedla ji a zamávala s ní.

„To je naše! Tady! Haló!“

Tiším hlasem promluvila na Léonarda.

„Pokud to bude něco pro dámy, tak mi to necháte, ano?“

Skladník prohledával kufr, v němž byly uloženy drobné ceny.

„326! Tady to je! Úžasné dílo od amerických domorodců, které přivezli naši chrabří mořeplavci!“

Vložil Léonardovi do dlaní drobnou kamennou sošku vyrobenou civilizací, o níž kadeřník nevěděl zhola nic. Představovala smějícího se mužíka se zahnutým nosem a korunou z peří na hlavě.

„Co to má být?“ zeptal se Léonard.

„To bude nějaký americký bůžek,“ odpověděla Rose. „Však víte, takový ten, který chce, aby mu obětovali zajatce a vytrhávali jim srdce z hrudí.“

Soška nebyla nijak vysoká, měřila sotva píd', ale byla masivní, kompaktní a docela těžká. Když si ji potěžkala, Rose s překvapením pod její tíhou poklesla kolena.

„Nic lehkého, tohle tradiční umění z Ameriky!“

Podala ji kadeřníkovi, aniž se ho zeptala na názor. Zatímco se snažil udržet rovnováhu, všimla si, že pár lidí kolem nich si je s rozmrzelým výrazem prohlíží.

„Pěkná,“ pronesl mužík v zaprášeném kabátě. „Jestli chcete, dám vám za ni tři livry.“

Angličan přispěchal s dalším návrhem.

„Možná byste měli tuto cizokrajnou kuriozitku radši přenechat mně. Sbírám je. Nabídnu vám za ni pět liver.“

Léonard byl ochoten jim ji okamžitě prodat, jen aby nemusel tu hrůzu nést až domů.

„Dávám deset liver!“ pronesla slečna v šatech od vosku.

„Jsem ochoten dát patnáct,“ pronesl viditelně naštvaný Angličan.

„Lituji,“ utála je Rose. „Neprodáváme.“

Odtáhla zkoprnělého Léonarda na ulici. Vrávorál za ní jako trestanec, který za sebou táhne na řetězu kouli.

„Co vás bere? Nestála nás skoro nic a teď nám za ni nabízejí stokrát tolik!“

„Přesně tak! Je to podezřele moc. Dala bych ji za pět liver bláznivému sběrateli, ale když nám za ni nabízejí víc, než je její hodnota, tak je to proto, že má větší cenu, než nám nabízejí. Patnáct liver je za takovou záhadu příliš málo.“

Otočila se. Měla dojem, že ti lidé jdou za nimi. Přidala do kroku, aby je setřásl.

„Počkejte na mě!“ křikl Léonard. „Táhnu Sisyfův kámen!“

„To je trest pro chytráky, zvykněte si!“

Horko těžko běžel, potil se, ale ve stěžování mu to nebránilo.

„Pche! Loterie! Je to past! Zahráváte si s osudem a to se vám vymstí!“

Nacpali se do krámku prodavače punčoch, který si vyšel ulevit ke zdi. Namačkaní jeden na druhého se ani nepohnuli, když kolem nich prošla prodavačka svíček, Angličan a mužik v zaprášeném kabátě.

„Vidíte?“ řekla Rose. „Něco tu nehraje. A okamžitě dejte pryč tu ruku!“

Léonard odtáhl ruku, která kamsi zabloudila, a připustil, že ti lidé jsou divní. Rose natáhla krk, aby si prohlédla sošku, kterou držel na břiše.

„Tenhle Američan s otevřenou pusou vypadá, jako by nám chtěl něco říct.“

„Podle toho, jak se tváří, to budou asi nadávky,“ odpověděl Léonard. „A já budu taky nadávat, jestli mě tenhle šutr donutíte donést až do ulice Saint-Honoré.“

Jak se strkali, kdo vyjde ven první, Léonard sošku upustil a ta spadla na zem.

„A je to!“ prohlásila Rose. „Poškodil jste ji! Vám se nedá svěřit nic křehkého!“

„Křehká zrovna není, je vytesaná z kamene.“

Přiměla ho sošku otočit, aby se podívala, že není zespoda otlučená. Na spodní straně podstavce bylo napsáno „VJVKIIKŠ“. Nic to neznamenal. Když si sošku prohlédla ze všech stran, všimla si, že záda mužika jsou odřená.

„U všech svatých!“

„Copak? Kousek chybí?“ zděsil se Léonard. „Měli jsme ji prodat, dokud za něco stála. Patnáct liver v tahu!“

„Ne, takovou cenu opravdu nemá,“ odpověděla Rose a upřeně pozorovala odřené místo.

Prohlížela si bezchybnou, lesknoucí se zlatou rýhu. Tam, kde se odloupla barva kamene, se objevil kov. Krejčová si sundala šál a zabalila do něj jejich tajemnou výhru. Nikdo nemusí vědět, že se jen tak procházejí ulicemi s ohromným kusem ryzího zlata.

„Neřekla bych, že jsme přišli o patnáct liver, řekla bych, že jsme získali mnohem víc.“

Správný výraz by byl „mnohem víc problémů“.

Hromada kostí

Když se blížili ke svým obchodům, Rose s Léonardem si všimli mužů ve fracích, kteří přešlapovali před kadeřnickovým salónem.

„Jéje!“ vydechla krejčová. „Věřitelé! Vítejte doma!“

Rychle vešla do svého butiků, Léonarda nechala za sebou, aby utekla před hrozícím „deštěm“ orazítkovaných lejster, na nichž stálo „Bezodkladně splatné!“. Pak změnila názor a otočila se na podpatku.

„Dejte mi to!“

Vytrhla mu sošku z rukou o odnesla ji na bezpečné místo, tedy daleko od roztržitých kadeřníků a chamtivých soudních zřízenců.

„Pan Léonard Autier?“ zeptali se návštěvníci s laskavostí krokodýla chystajícího se pozřít žábu.

„Podle toho, o co se jedná.“

Stáli před ním pánové Signeroles a Bourgounioux z pařížského cechu parukářů, bradýřů a chirurgů.

„Lituji, pánové, muže nečešu.“

„Obávám se, že brzy nebudete česat nikoho,“ odpověděl pan Bourgounioux.

Ukázali na vývěsní štít s nápisem „Léonard, mistr parukář, královnin dodavatel“ ozdobeným lilií na růžovém podkladě.

„Vězte pane, že se nemůžete nazývat ‚mistr parukář‘ bez souhlasu cechu.“

Léonard se může tvářit jako královnin kadeřník, ale Jejich Veličenstva respektují profesní cechy, jejichž smlouvy a výsady patří mezi pilíře společenského pořádku.

„Výborně, rád se zapíšu. Řekněte mi, kolik to dělá.“

Pánové se napůl usmáli, napůl zašklebili.

„Tady nejde o zapsání se. Cech nerozlišuje mezi uměním parukáře a uměním bradýře nebo chirurga. Umíte utnout úd, pane Autiere?“

„Ne, ale můžu to zkusit, pokud natáhnete ruku.“

Pan Signeroles přešel vez váhání do útoku.

„Umíte sešít ránu, pane? Umíte pacientovi pustit žilou v zápěstí? Na kotníku? Na krku?“

„Je to při česání a natáčení vlasů dam skutečně potřeba?“

„Na to se neptáme! Vaše nevědomost je urážkou tisíci-leté tradice našeho cechu! Bez diplomu v chirurgii to nepůjde!“

Pan Signeroles ukázal na svého druha.

„Zde pan Bourgounioux umí v případě potřeby dokonale scelit cévu doruda rozžhaveným železem a zašít ránu křížkovým stehem.“

Zmiňovaný chytil přihrávku.

„Na vlastní oči jsem viděl tady pana Signerolese nahodit vykloubené rameno dělníkovi, který spadl z vozíku zrovna před holičstvím!“

„A zaplést dvojitý obrácený cop umíte?“ zeptal se Léonard. Lehce zrudli.

„Podívejte, pane Autiere, skutečná hodnota chirurga-bradýře-parukáře spočívá v tom, že umí všechno! V jakoukoliv denní či noční hodinu může být povolán, aby zamotal drdol nebo zachránil život!“

Uchazeč se viditelně zdráhal.

„Popřemýšlejte, pane Autiere. Chcete-li si na štítu ponechat nápis ‚mistr parukář‘, měl byste být na úrovni sobě rovných!“

Značně rozmrzelý Léonard vešel do domu. Netušil, že když se dá na práci s hřebenem ze slonoviny a kulmou, bude se po něm chtít, aby uměl zacházet i se skalpelem a pipetou.

V salónu jeho bratři Pierre a Jean-François s pomocníky natáčeli vlasy markýzám. Všude kolem stály voskové a dřevěné hlavy s parukami, které sloužily jako předlohy.

„Budeme se muset naučit chirurgii,“ oznámil Léonard.

„Jen ty,“ odvětil Jean-François. „Tví návštěvníci nám udělali půlhodinovou přednášku: stačí, když bude mít diplom vedoucí salónu.“

„Zjistili jsme, kam máš jít,“ dodal Pierre.

Podal mu kousek papíru, na nějž doktor ze čtvrti napsal: Kolej svatého Kosmase v Saint-Germain.

*

Léonard se tam nazítří vydal, vlasy natočené a napudrované tak, že vypadal, jako by se popral ve stodole plné pavučin. Domovník se nacházel ve svém příbytku pod portikem.

„Přišel jsem na lekce chirurgie v hlavní posluchárně. Máte ještě místo?“ zeptal se kadeřník.

Vrátný nahlédl do sešitu se zapsanými studenty. Lekce pouštění žilou a kataplasmat jsou plné. Nejvíc to vynáší a je to snadné: každý někdy trpí návaly horka nebo potřebuje vyléčit vřed. Léonard rozhodně neměl sebemenší zájem pouštět svým zákaznicím žilou nebo jim mezi dvěma tahy kartáče přikládat obklady. Praktické lekce lidské fyziologie jsou méně žádané. Je to dost nechutné a nic to nenese: sem chodí jen nadšenci do medicíny. Nicméně hodina profesora Rainssarda začíná za několik minut.

„Na jaké téma?“

„Cože?!“ podivil se vrátný. „Vy neznáte Timoléona Rainssarda, slavného odborníka na kostru a vnitřní orgány? Vysvětlí vám varikózní nekrózu do nejmenších detailů, je radost ho poslouchat!“

Nabídka to sice byla pramálo lákavá, ale Léonard si nechal ukázat, kde se sál nachází, aby tuto otravnou povinnost splnil co nejrychleji.

Posluchárna chirurgie v koleji svatého Kosmase byla čtyřúhelníková, ze tří stran lemovaná stupínky a zdobená bustou pana de La Martinière, prvního králova chirurga a absolventa této školy. Léonard z toho vyvodil, že studium chirurgie nevede vždy ke stříhání vlasů. Přemýšlel, co tam vlastně dělá.

Timoléonovi Rainssardovi mohlo být lehce přes šedesát. Byl to hubený chlapík s dlouhým obličejem, který trochu omlazovala hnědá nenapudrovaná paruka. Byl oblečen ve skromném tmavém oděvu se zlatými knoflíky.

Toho dne byla hodina anatomie věnována studiu kostry, profesorově velké vášni. Měl v úmyslu posluchačům ukázat, jak lze určit příčinu úmrtí pomocí zkoumání kosterních po-

zůstatků, a to i velmi starých. Číňané, jejichž civilizace je stará několik tisíc let, již dlouho používají spis, který jejich lékařům pomáhá objasnit tajemná úmrtí. Tato věda se hodí pro určování nemocí, epidemií a všemožných ran, na něž zemřeli tuláci sesbírání u cest, a také k usvědčení vrahů, a to zejména travičů, protože ti jsou nejzkaženější. Jak rádi by měli tyto znalosti k dispozici v době slavné travičské aféry, která otrásla Francií a dvorem za vlády Ludvíka XIV. o sto let dříve.

„To by mohlo pomoci policii,“ pomyslel si Léonard. A evidentně i kadeřníkům pracujícím pro královnu.

Profesor přešel k hlavnímu tématu své přednášky. Muž v černém hábitu a hranaté paruce opata přinesl velkou krabici zdobenou křížem. Jednalo se o relikvie svaté Blanquetty uchovávané v kostele v Beaumont-sur-Oise. Rainssard si je nechal zapůjčit, zatímco schrána a oltář procházely opravou. Farář počítal s tím, že posoudí stav jejich zachování. Několik tisíc věřících se každoročně sjíždí z celého kraje, aby před ostatky svaté Blanquetty zapálili svíčku. Rozhodně nechtějí, aby vzácné kosti, na nichž farnost bohatne, poškodila nějaká svatokrádežná houba nebo satanská plíseň.

„Jak jistě víte,“ začal Rainssard, „podle *Zlaté legendy* byla svatá Blanquetta z Limoux předhozena šelmám v římském cirku, protože odmítla věnovat svou přízeň legátovi císaře Diokleciána, kterého chtěla obrátit na víru. Křesťani z její obce její ostatky zbožně uchovali. Schovali je do amfory na víno, aby je později pohřbili podle náboženských pravidel. Když ale amforu otevřeli, víno začalo jako zázrakem šumět. Vonělo po rybízu a jarních květinách, zelených jablkách a medu.“

Profesor si ke kostem přičichl.

„Aroma zelených jablek a medu už cítit není, ale po tak dlouhé době se není čemu divit. Možná drobný závan dehtu... Ten byl v renesanci k uchování ostatků používán často.“

Rainssard se zahleděl do svých papírů.

„Mnohem později, ve 13. století během katarské hereze abatyše Brigita z Brebanu prchá z Limoux a bere s sebou to, co tam našla nejceněnějšího: tyto slavné ostatky, které zde máme před sebou. A dobře udělala, protože město bylo napadeno armádou francouzského krále a kaple svaté Blanquetty skončila v troskách. Abatyše Brigita se uchýlila k mnichům v Beaumont-sur-Oise, kde jsou od té doby ostatky uchovávány. Tedy konzervovány, abych tak řekl,“ uzavřel při pohledu na kosti chuděry Blanquetty. Před ním ležely zažloutlé kosti a uprostřed nich lebka ozdobená korunou ze zlatých lístků.

Průzkum největších kosterních pozůstatků ukázal, že mučednice nebyla roztrhána lvy. Otisky viditelné na pánvi nebyly od zubů: nebyla ani pokousána, ani ohlodána.

„Viděl bych to spíš na stopy po pohlavní chorobě,“ pronesl Rainssard s lupou u oka.

V sále se ozvaly projevy nevole. Zřízenec musel zaklepat holí, aby obnovil pořádek. Léonardovi docházelo, proč bylo na hodině volno: vzpouzením se tradicím profesor sál nenaplní. Jistě, za rouhačské řeči už se neupaluje. Farář z Beaumont-sur-Oise zůstával zcela klidný. Zajímala ho míra zachovalosti ostatků, ne jejich opravdovost.

„Podívejme!“ pokračoval Rainssard. „Pravá stehenní kost vůbec neodpovídá levé. V té bedně je několik osob. Řekl bych, že jedna noha je mužská, ale pánev je ženská. Pažní kosti nesou známky opotřebení typického pro tesaře, který pracuje s těžkými nástroji. Tři žebra byla rozdrcena. Podle